anđeo

ljubav i glamur

KEJTI PRAJS

Prevela Vera Krmpot

alnari
PUBLISHING
Beograd, 2011.

Poglavlje 1
I živeli su srećno do kraja života

„Ona je omiljena glamur devojka naše nacije! A prošlog meseca udala se za jednog od naših najpoznatijih fudbalera. Naravno, ona je fantastična Ejndžel Samer, i evo je, lepše nego ikad!“

Domaćin programa Robi Džonson zvučao je kao da jedva može da obuzda uzbuđenje najavljujući Ejndžel kao gosta svoje emisije. Dok je ona silazila niza stepenište, osvetljena jakim reflektorima, uz publiku koja je oduševljeno pozdravlja, Ejndžel se široko osmehivala kao da za nju nema veće moguće sreće od toga da bude tu. Ali u sebi je preživljavala otrovnu mešavinu nervoze i nesigurnosti. Mrzela je intervjue na televiziji. Oni su je činili nervoznom i uvek se bojala da će reći nešto zbog čega će ispasti glupa. Malo, sasvim malo samopouzdanja dala joj je topla podrška publike. Želela je samo da to mučenje bude gotovo što je moguće pre.

Robi ju je, po obavezi, poljubio u obraze, a ona je cmoknula usnama u vazduh.

„Pa, Ejndžel, čini se da ti bračni život sasvim odgovara!“, brbljao je dok je ona sedala na sofu od ljubičastog somota. „Lepša si nego ikad!“ Robi je zagovarao voditeljsku školu koja smatra da neviđeno laskanje zvezdama uvek donosi najbolje rezultate. Ejndžel je od toga uglavnom bilo muka, ali danas joj je bilo drago što je ne muči. Nije se osećala

sposobnom da ulazi u razgovor sa nekim ko bi želeo da otkrije *pravu* Ejndžel – a tu je sa Robijem bila na sigurnom.

„Hvala", odgovori Ejndžel. „Mada je za sve to zaslužna dobra šminka. Trebalo je da me vidite pre nego što se moj šminker bacio na posao!"

Činjenica je da je Ejndžel neverovatno lepa žena predivnih zelenih očiju, izvajanih jagodica, senzualnih usana i besprekorne kože. Ali uvek je bila skromna povodom svoje lepote, umanjujući je gde god to može. Zabacila je svoju dugu plavu kosu nijanse meda, koja joj je, svilena, u kaskadama, padala niz leđa. Rukom je poravnala kratku haljinicu na kukovima – stvarno nema smisla da publici pokazuje gaćice. *Bože, koliko je nervozna.*

„Ne verujem ni jednu jedinu reč!", uzvrati Robi. „Pa, Ejndžel, započećemo razgovorom o tvom venčanju. Zaista je bilo bajkovito, zar ne? Kočije, konji, dvorac! Odakle da počnemo? Pretpostavljam, najbolje od venčanice. Jesi li je ti sama osmislila?"

Dok je Ejndžel odgovarala, na ogromnom plazma ekranu sa strane smenjivale su se slike sa venčanja. Na jednoj slici se videla kako izlazi iz belo-zlatne kočije u *pepeljuga* stilu koju vuku četiri predivna belca. Zatim su tu bile fotografije Ejndžel kako korača ka oltaru u venčanici koja oduzima dah, izvezena biserima i dijamantima, sa ogromnim šlepom koji se vuče iza. Tu je bio i Kal, superzgodni muž, kako stavlja sjajnu dijamantsku burmu na njen prst, a onda su usledile slike ljubljenja nakon što je proglašeno da su muž i žena. Zaista je izgledalo da će živeti srećno do kraja života. Ali stvarnost je bila sasvim drugačija i sada, ovde u studiju, Ejndžel je bila potrebna sva njena snaga da ne zaplače.

Gorka istina je da je dan njenog venčanja bio jedan od najgorih u njenom životu, a ona još uvek nije razumela šta je pošlo po zlu. Ona se udala za Kala Bejlija, čoveka svojih snova, čoveka u koga je nepovratno zaljubljena otkad zna za sebe – zgodnog, seksepilnog, strastvenog Kala Bejlija koga je želela svaka žena na planeti. On je bio jedino što je ikad poželela i kada je zaprosio to je zaista bio najlepši trenutak njenog života. Ali kada je došao taj dan, Ejndžel je bila na samom dnu, depresivna i slomljena. U stvari, bila je očajnički nesrećna poslednjih šest meseci, još od rođenja njene divne i toliko željene ćerkice Hani.

Kada je Ejndžel shvatila da je trudna, neizmerno se obradovala, kao i Kal. Za samu Ejndžel, vest da nosi ćerku učinila je da joj sve to znači još

i više, zbog onoga što joj se dogodilo u detinjstvu. Usvojena je u drugoj godini, jer njena majka – narkomanka – nije mogla da se brine o njoj. Ejndžel je žudela za tim da svojoj devojčici pruži svu onu ljubav koju ona sama nikada nije dobila od majke. Ali kada se Hani rodila, Ejndžel je, slomljena depresijom, osećala da nije uspela da uspostavi vezu sa ćerkom. Do ovog trenutka nije to mogla da kaže nikome. Čak ni Kalu.

Osećala je dubok stid zbog sopstvene nesposobnosti i plašila se da će je zbog toga smatrati lošom majkom, da će joj oduzeti ćerku, kao što su i nju oduzeli od majke. Niko nije znao da se u sebi oseća kao da umire, da joj je, svakoga dana, ogroman napor i samo to da ustane iz kreveta. Niti je iko znao da oseća kako je najgora od svih majki i potpuno bezvredna osoba.

Robi poče da postavlja pitanja o Hani. „Ona je zaista predivna", automatski odgovori Ejndžel.

„A čini se da nisi imala nikakvih problema da povratiš svoju neverovatnu liniju, jelda?" nastavljao je. „U čemu je tajna?"

Iskren odgovor je da je previše depresivna da bi jela. Umesto toga, Ejndžel reče: „Spremala sam se za venčanje, pa mi nije bilo teško da vratim liniju. Jednostavno sam vežbala i pazila na to šta jedem. Izvinite", dodala je, čuvši kolektivni uzdah iz publike od žena kojima nije bilo tako lako da skinu kilograme od porođaja. „Verovatno sam imala sreće."

„I, šta je sledeće? Seliš li se u Italiju da budeš zajedno sa Kalom?"

Fudbalski klub Milan kupio je Kala pre osam meseci od Čelsija. Ejndžel nije želela da on ode. Ona je bila zadovoljna životom u njihovoj novoj kući u predgrađu Brajtona, blizu svoje porodice i prijatelja, i blizu Londona zbog svog manekenskog posla. Ali za Kala je to bila fantastična šansa i znala je da ne može da stoji na njegovom putu. Zasad, provodila je tek poneki dan, svake druge nedelje, tamo sa njim. Kal je prihvatio to da ona želi da rodi bebu u Britaniji i da joj je potrebno nekoliko meseci da se navikne na to da je majka pre nego što se odseli u drugu zemlju. Ali sada mu je već dozlogrdilo da viđa suprugu i ćerku samo s vremena na vreme i insistirao je da se Ejndžel preseli u Italiju.

„Da, selim se", odgovorila je, terajući sebe da se osmehne. „Možeš li da zamisliš toliki šoping?!", lagala je. Sama je potpuno izgubila interes za kupovinu stvari za sebe, ali znala je da se od nje, pošto je slavna ličnost, očekuje da luduje za firmiranim stvarima.

„Ooh! Kalu bi bilo bolje da pripazi na svoje kreditne kartice!“, nasmejao se Robi.

„Zapravo, ja imam dovoljno sopstvenog novca“, odgovori Ejndžel, pomalo hladno. Ona je mrzela to što ljudi misle da je grebator. Kal jeste milioner, ali i ona se sasvim dobro snalazila u svojoj manekenskoj karijeri i cenila je svoju samostalnost.

„Naravno da imaš“, pomalo nervozno odgovori Robi, ne želeći da iznervira svoju glavnu gošću. „Pored bavljenja poziranjem, tu je i tvoja kolekcija donjeg rublja i kupaćih kostima, kao i tvoj parfem... Jesam li nešto zaboravio?“

Ejndžel se osmehnula. „Pa, tu je još uvek i moja misija da pokorim svet. To još nisam uspela.“

„Oh“, Robi je delovao pomalo zbunjeno. Nije razumeo ironiju.

Ejndžel se sažali na njega. „Pripremam različite projekte. Jedan od njih je i TV serija u Sjedinjenim Državama – u ovom trenutku ne mogu ništa više da kažem o tome.“ Neposredno pre nego što je zatrudnela, odradila je audiciju za jednu značajnu novu televizijsku seriju u Los Anđelesu i oni su očajnički želeli baš nju. Ali trudnoća je to onemogućila. U svakom slučaju, ona u ovom trenutku nije bila raspoložena da ode na neko čudno mesto i radi nešto potpuno novo. Sva snaga joj je bila potrebna da se ne raspadne u komadiće.

„E, pa to zvuči vrlo uzbudljivo. Srećno u svemu tome, Ejndžel! Molim jedan aplauz za Ejndžel Samer, dragi moji!“

Hvala bogu što je gotovo.

„Dušo, bila si predivna!“, uzviknu Džez, njen frizer i jedan od njenih najbližih prijatelja kada se, umorna, vratila u garderobu. Imao je trideset godina, ali se pretvarao da je napunio dvadeset četiri. Bio je napadan, težak, oštrog jezika, opsednut svojim izgledom, ali je imao toplo srce za svoje prijatelje. Ejndžel ga je obožavala i radili su zajedno praktično od samog početka kada je postala model. „Pa, gde bi želela da idemo?“

Ejndžel se tupo zagleda u svoje prijatelje. Htela je samo da ode kući, da se uvuče u krevet i da spava. Ona nekadašnja Ejndžel bila bi raspoložena za izlazak u grad, raspoložena da popije nekoliko pića i dobro se provede. Ali ta vesela, zabavna devojka bila je neko koga ova nova Ejndžel više ne prepoznaje.

„Oh, Džeze, žao mi je, ali Kal je došao na par dana i zaista želim da ga vidim."

„Naravno! Kladim se da jedva čekaš da vidiš njega i... *sve na njemu*", raskalašno reče Džez, namigujući joj. Ejndžel natera sama sebe da se osmehne, ne želeći da on primeti da nešto nije u redu. Ne samo što je bila depresivna, već je i Kal bio zabrinjavajuće hladan prema njoj, i to već mesecima. Međutim, Džez je brzo pročitao njen lažni osmeh, pa reče: „Je li sve u redu među vama?"

Ejndžel je htela da slaže da je sve u redu, ali umesto toga uhvati sebe kako izgovara, tužno: „Ne znam, Džeze, zaista je hladan prema meni u poslednje vreme."

„Pa, nije lako kada živite odvojeno. I on još uvek ne zna hoće li ga pozvati u englesku reprezentaciju, zar ne?", saosećajno reče Džez. Svetsko prvenstvo se održava za samo dva meseca, a Kal je očajnički želeo da ga izaberu. Propustio je prethodno prvenstvo i ako ga sada ne budu pozvali, verovatno je da će biti prestar za sledeći turnir.

„Znam, ali svaki put kada pokušam da porazgovaram sa njim, on kao da se zatvara u sebe."

„To ti je Kal, zar ne? On ume da bude najemotivniji čovek na svetu – osim mene, naravno! Ili može da bude prava santa leda", odgovori Džez.

Ejndžel je htela da doda da njeno mentalno stanje nije u svakom slučaju bilo od pomoći, ali se suzdržala. Umesto toga, promenila je temu. „Gde je Džema?", upitala je, čudeći se kud se dela njena najbolja prijateljica i šminkerka.

„Upravo je otišla. Čekala je da se intervju završi, a zatim je rekla da joj je tako loše da ide kući."

„Je li sve u redu? Nisam primetila da se nešto dešava sa njom", odgovori Ejndžel, istog trenutka zabrinuta za svoju prijateljicu.

Džez uzdahnu. „*Oni* dani u mesecu."

„Oh", tiho reče Ejndžel. To nisu bile dobre vesti. Džema, udata za Ejndželinog brata Tonija, već je godinu dana bezuspešno pokušavala da zatrudni. Činilo se da doktori ne shvataju ozbiljno njenu brigu, jer ima samo dvadeset tri godine. Ali Džema je bila uverena da nešto nije u redu – njena majka je prošla kroz nekoliko spontanih pobačaja – i zato je Džema postajala sve nervoznija oko toga.

„Nazvaću je kasnije“, dodala je Ejndžel, prikupljajući svoje stvarčice i pitajući se da li bi njena prijateljica želela taj poziv. Ona i Džema su bile bliske još od osnovne škole i uvek su pazile jedna na drugu. Ali otkad je Ejndžel rodila Hani, osetila se nota udaljenosti među prijateljicama. Ejndžel je osećala da ne može da se poveri Džemi o tome kako se oseća, misleći da njena prijateljica neće shvatiti kako može da bude nesrećna kada ima sve ono za čim Džema žudi.

Džez joj dobaci poljubac, pa Ejndžel krenu polako dugim hodnicima kroz TV studio do svojih kola koja su čekala ispred. Osećala se kao da joj je telo od olova – jedva da je pomicala jednu nogu ispred druge. Čim je ugledao, Tel, njen vozač, izašao je iz *mercedesa* koji je imao zatamnjena stakla i otvorio joj vrata.

„Hvala“, zahvalno je rekla, sručivši se na zadnje sedište. Obmotala je bledoružičasti ogrtač oko ramena. Bio je kraj aprila i večeri su još bile sveže.

„Radio ili CD?“ upita Tel.

„Svejedno mi je, ti izaberi“, odgovorila je Ejndžel, nesposobna i za tako malu odluku. Na svu sreću, Tel je osetio u kom je raspoloženju i pustio je neku tihu muziku dok se vešto probijao kroz saobraćajnu gužvu Londona.

Ejndžel je gledala kroz zatamnjeno staklo prozora dok su se vozili kroz Šeperds Buš. Bilo je tek prošlo šest po podne i svi koje je videla – zaposleni koji su žurili na jedno piće posle posla, zaljubljeni koji polako šetaju, zagrljeni, majke koje guraju dečja kolica – svi su izgledali kao da imaju neku svrhu, kao da znaju svoje mesto u ovom svetu, kao da znaju ko su i šta su. Samo se Ejndžel osećala potpuno izgubljena.

Ja više ne znam ni ko sam, tmurno je pomislila. *Šta se ovo meni dešava?*

Sat i po vremena kasnije Tel je parkirao ispred njene kuće. Zahvalila mu je, izašla iz kola i krenula prema kući. Ona i Kal su kupili ovu kuću pre godinu dana i Ejndžel je naprosto obožavala. Bila je to predivna rezidencija u džordžijanskom stilu, u seocetu nekih desetak kilometara od Brajtona. Kuća se nalazila na imanju od dvadeset jutara, a tu su bile i štale za njene konje, dva terena, bazen i savršeno lep vrt.

Svetla u prizemlju su još uvek bila upaljena, primetila je i istog trenutka osetila kako joj se stomak vezuje u čvor od napetosti. Nadala se

da će Kal već spavati kada se ona vrati, jer je bio iscrpljen od napornog režima treniranja. Želela je da izbegne bilo kakav težak razgovor. Znala je da će insistirati na tome kada će se preseliti u Italiju. Uzdahnula je duboko i otvorila ulazna vrata.

Kal je bio u dnevnoj sobi, ispružen na kauču, ispijao je pivo i slušao muziku. Smesta je skočio kada je ugledao i prišao da je zagrli.

„Kako je prošlo?"

„Dobro je bilo, mislim", odgovorila je, sležući ramenima.

„Siguran sam da si bila sjajna", rekao je, pun podrške. „Moraćeš da mi snimiš to kada bude na programu." Činilo se da je mnogo srdačniji nego što je bio poslednji put kad su se videli; možda je uspeo da reši šta god da ga je mučilo?

„U redu je, ne očekujem od tebe da gledaš to", odgovori Ejndžel, uživajući u njegovom zagrljaju. Toliko joj je nedostajao. „Je li Hani lepo zaspala?"

„Ona je prava zvezdica", odgovori Kal. „Nije se ni mrdnula. Nadao sam se da će se probuditi, jer sam je se stvarno zaželeo."

„Lepo, kada se bude probudila u tri noću, možeš ti da odeš do nje." Ejndžel nije tako mislila, ali čula se gorčina u njenom glasu. U poslednjih šest meseci nije prespavala bez prekida ni jednu jedinu noć; možda se zato stalno osećala tako loše i iscrpljeno.

„Da si sa mnom u Italiji, ja bih ustajao noću", odgovori Kal, odmičući se od nje. Glas mu je iznenada postao hladan. „Nije moja greška što si ti odabrala da ostaneš ovde."

Osećala je da joj ponovo izmiče i zaista nije želela ovaj razgovor sada. Beskrajno se brinula zbog puta puta u Italiju – šta ako i tamo nastavi da bude tako depresivna? I šta ako Kal zadrži odstojanje, kao sada? Umesto odgovora, Ejndžel promrmlja nešto da joj je potrebno piće. Okrenula se u mestu i otišla u kuhinju.

Upravo je srknula veliki gutljaj belog vina kada joj se Kal obrati sa dovratka. „Ne možemo više ovako, Ejndžel. To što nismo zajedno čini da stvarno ludim. Mrzim to što ne vidim tebe i Hani, nekada nedeljama."

Znači, ponovo taj isti razgovor. Čvor napetosti opet se pojavi u njoj. „Znam, Kal, ali ja jednostavno nisam sigurna da li sam spremna još uvek da se preselim u Italiju. Možda za mesec dana?"

Uzdahnuo je, umorno i ljutito. „Ne, Ejndžel, ne mogu ovako više. Ne očekujem da se preseliš zastalno, ali potrebna si mi da dođeš barem u

naredna dva meseca. Potrebno mi je da budemo zajedno. Potrebno mi je da budemo porodica."

Ejndžel oseti kako u njoj raste panika na sam pomen toga, ne zato što nije želela da bude sa Kalom već zato što stvarno nije znala može li u ovom trenutku izaći na kraj sa tom promenom u njihovom životu, sada kad se ovako oseća. Jedva je izdržavala i kod kuće. Suze su joj klizile niz lice.

Iznenada, Kal je zagrli i njegov glas je ponovo postao topao. „Hej, sve će biti u redu, i više nego u redu. Pobrinuću se da provodim sa tobom što je više vremena moguće i upoznaću te sa mnogo ljudi. Znam da ti neće biti lako, ali učiniću sve što mogu da stvari budu okej." Nežno joj je zagladio kosu. „Hajde, idemo na spavanje."

„Za sekundu", reče Ejndžel. „Ti idi, ja dolazim odmah."

„Okej, ali nemoj dugo. I, usput", promrmlja Kal, ljubeći i lagano prelazeći rukom preko njenih leđa, „jesam li spomenuo kako seksi izgledaš večeras?"

Ejndžel je zurila u njegove lepe smeđe oči, potamnele od želje, i nije, zauzvrat, osećala ništa. *Šta to nije u redu sa njom? Toliko je želela da ponovo budu bliski.*

Kada je Kal izašao iz sobe, ispraznila je čašu gotovo u jednom gutljaju, a zatim nasula sebi još jedno piće. Otkad se Hani rodila, njen libido je bio na najnižem mogućem nivou. Knjige o odgajanju beba koje je pročitala isticale su da je verovatno da se tako nešto desi u prvih par meseci, ali čak i nakon pola godine? Seks je uvek bio važan deo njenog odnosa sa Kalom, i uvek je to bio izuzetno dobar seks, nisu mogli da se zasite jedno drugog. Sada se Ejndžel užasavala odlaska u krevet sa Kalom, užasavala se njegovih dodira. Već je iskoristila toliko izgovora – glavobolju, bolove u leđima, iscrpljenost – i Kal ništa nije rekao, ali znala je da počinje da se pita šta se to, đavola, dešava. Kako je od one koja je nekada želela da strgne odeću sa njega i odvuče ga u krevet postala ova frigidna žena, stranac, koja mrzi kada neko samo baci pogled na njeno telo i bukvalno ne može da podnese da je neko dotakne.

Otišla je na sprat i proverila svoju ćerku u dečjoj sobi. Hani je ležala na leđima, spavala je mirno, rukica zabačenih iznad glave, stisnutih majušnih, bucmastih pesnica. Ejndžel se nagnu nad krevetac kao što je činila svake večeri da proveri diše li dete. Tokom prvih nedelja nakon porođaja paranoično se plašila da će Hani prestati da diše i jedva da je

i spavala stalno proveravajući. „Oprosti", prošaputala je svojoj ćerkici sada. „Oprosti što sam tako loša majka." A to isto joj je šaputala skoro svake večeri...

Polako, Ejndžel ode do spavaće sobe, pitajući se hoće li uspeti da se, i ove večeri, izvuče nekim izgovorom. Ali kada je otvorila vrata, Kal je već ležao nag na krevetu, a upaljene sveće jasno su pokazivale da je, kako god da je njoj, on svakako raspoložen.

Odglumi, rekla je sama sebi. *Samo obavi to*. Otišla je do kreveta i rekla, „Možeš li da me otkopčaš?"

Kal učini šta ga je zamolila. Kada je iskoračila iz haljine, on reče: „Bože, tvoje telo je predivno."

Ejndžel se osmehnu i reče: „I tvoje je." A to jeste bila istina. Kal je imao izuzetno zgodno, seksi telo – dugačke vitke noge, jasno izražene mišiće, besprekornu maslinastu put – ali dok ga je gledala, nije osetila ni trag erotske želje. Legla je kraj njega i on odmah poče da je ljubi i miluje, skidajući njeno svileno rublje. Kal je bio najsenzualniji, najerotičniji ljubavnik sa kojim je ikada bila, ali sada je samo želela da sve bude gotovo tako da ne mora da razmišlja, da ne mora ništa da oseća. Ali, iznenada, nešto *jeste* osetila: osetila je bes, strašan bes. Zašto ne razume njena osećanja? Zašto je ne pusti na miru? Ne želi da je dodiruje. Poljubila ga je oštro, ujedajući ga za usnu, a nokte je zakopala u njegova leđa. „Ma, hajde", promuklo je rekla, „potucaj me." *Tako ćeš dobiti to što želiš, a ja onda mogu na spavanje.*

A, posle toga, osećala se udaljenije od njega nego ikad.

U četiri ujutru Hani se probudila plačući. Ejndžel umorno zbaci jorgan da ode k njoj kada Kal prošaputa: „Spavaj, ja ću je smiriti." Vratio se posle pola sata. Dok je grlio Ejndžel, reče: „Zamisli samo kako će sjajno biti kada budeš sa mnom u Italiji. Jedva čekam da mogu da vidim Hani svakoga dana. Osećam kao da stvarno propuštam ovaj period. Želim da uvek budem tu kad sam joj potreban, a ne kao što je moj otac bio sa mnom."

Kalov otac ih je napustio kada je Kal imao svega dve godine. Ostavio ga je da ga podiže majka alkoholičar. Spasao ga je samo njegov

neverovatni talenat za fudbal, to i njegovo blisko prijateljstvo sa Ejndželinom porodicom.

Za trenutak nije ništa odgovorila, smoždena krivicom što onemogućava Kalu da bude sa svojom ćerkom. Zatim je rekla: „Doći ćemo u Italiju sledeće nedelje, Kal." Ali, čak i dok je to izgovarala, bila je obuzeta nervozom i nemirom i prošlo je mnogo vremena pre nego što je ponovo zaspala. Očigledno, ona je jedna grozna osoba, grozna supruga i očajna majka. Šta nije u redu sa njom? Zašto ne ume da bude srećna?

Ujutru, Kal joj je reče da ostane u krevetu još malo, ali, mada je bila iscrpljena, nije mogla da zaspi. Njeni roditelji, brat Toni i Džema dolaze na ručak i ona će nekako morati da se suoči sa njima, da glumi da je sve okej i da se pretvara da je uzbuđena zbog selidbe u Italiju.

Navukla je bež svileni ogrtač i sišla u kuhinju gde je Kal Hani davao kašicu. Uspeo je da totalno zamrlja i sebe i bebu. Njih dvoje su izgledali toliko srećno zajedno da je osetila još jedan ubod krivice. Poljubila je ćerku u teme, a to je praktično bilo jedino mesto gde nije bila umrljana kašicom. Hani joj je za nagradu uputila osmeh u kojem je pokazala svoja dva zubića, a zatim je kašikom zalupala po svojoj visokoj stolici, prskajući kašicu po Ejndželinom svilenom ogrtaču.

Kal se nasmeja, a zatim zgrabi Ejndžel oko struka i privuče je na krilo da je poljubi. „Sada si musava kao i mi!"

„Mislio sam da nam napravim kajganu za doručak", nastavio je.

Ejndžel odmahnu glavom. „Nisam gladna, a imaćemo i obilan ručak, zar ne?"

„Jesi li sigurna? Čini se kao da si oslabila."

„Ne, dobro sam", odgovori Ejndžel, pomalo kao u samoodbrani. Ustala je i skrstila ruke, kao da se od nečega štiti. Istina je, ona je slabila, ali u ovom trenutku nije imala apetita.

„Moraću da te nakljukam testom, jelda?", kinjio je Kal.

Odmahnula je glavom. „Šališ se, sigurno? Znam da moram da budem supermršava da bih mogla da se takmičim sa italijanskim manekenkama."

Kal se osmehnu i poljubi je. „Ne moraš ni sa kim da se takmičiš, uvek ćeš biti najlepša žena u svakom društvu."

Pošto je bio tako nežan, Ejndžel odluči da je sada pravi trenutak da ga pita o onome što ga brine. „Pa, znaš li kada će ti se javiti iz engleske

reprezentacije?“ Izbacila je direktno pitanje, a promena u Kalu se odigrala istog trenutka, kao da je pitanjem ugasila neki prekidač.

„Sredinom maja“, procedio je i izbegao da je pogleda.

„Ali, osećaš se pozitivno povodom svojih šansi, zar ne?“, insistirala je.

„Koleno me nešto zeza u poslednje vreme, morao sam na dodatnu fizioterapiju, tako da ne, ne osećam se baš nešto posebno pozitivno“, tiho je rekao.

„Sigurna sam da će sve biti u redu“, nastavila je, želeći da joj on dopusti da mu priđe.

„Vidi, možemo li da promenimo temu?“, odbrecnu se Kal. „Ne želim da razgovaram o tome. Možeš li da obučeš Hani? Moram da spremam ručak.“

Ponekad nije bilo moguće dopreti do njenog supruga i ona se oseti kao da joj je opet sedamnaest godina, da je beznadežno zaljubljena i potpuno nemoćna da mu se približi. Zbog toga se osećala toliko usamljeno.

„Ručak je bio fantastičan, hvala ti, Kal“, reče Ejndželin otac Frenk, zavaljujući se zadovoljno u stolici.

„Ti nisi bila gladna, dušo?“ Mišel, Ejndželina majka, upita je delujući zabrinuto.

Ejndžel odmahnu glavom. Pojela je tek nekoliko zalogaja salate i mrljala ostatak hrane po tanjiru.

Njena majka spusti glas i reče: „Hraniš se pravilno, jelda?“

„Da“, kao braneći se odgovori Ejndžel, „ali uskoro ću se ponovo baviti manekenstvom i ne želim da budem debela.“

Džema je načula njihov razgovor i priključila se. „Ejndžel, izgledaš mršavija nego pre nego što si rodila bebu! Stvarno moraš da nabaciš koju kilu, u najmanju ruku. Nemoj da završiš sasušenog tela i glave poput eksera!“

Ejndžel i Džema su nekada imale takav odnos da su mogle sve da kažu jedna drugoj. Izuzimajući Kala, Džema je bila osoba kojoj Ejndžel najviše veruje na celom svetu. Ali u ovom trenutku, depresivna i ranjiva, Ejndžel se razbesnela zbog komentara. „Nisam preterano mršava“, prosiktala je. „Osim toga, to nije tvoja stvar.“

Iskapila je vino iz čaše da bi izbegla da vidi povređeni izraz na licu svoje prijateljice. Da bi prikrila koliko je povređena, Džema je ustala i

pomagala Kalu da pokupi tanjire. Ejndžel se osećala užasno, znala je da je bilo pogrešno što se tako odbrecnula, ali nije mogla da se zaustavi. Želela je samo da je svi ostave na miru. Osetila je kako je majka zabrinuto posmatra, i pre nego što je progovorila.

„Jesi li sigurna da je sve u redu, Ejndžel?"

„Sve je dobro, mama", lagala je, želeći da može da joj kaže kako se stvarno oseća. Mama je verovatno jedna od retkih osoba koje bi je razumele, jer je i sama patila od depresije. Ali svaki put kada bi Ejndžel pomislila da se nekome poveri, jedna ista misao bi je zaustavila.

Šta ako svi budu mislili da je luda, neadekvatna majka – kao njena biološka majka – i da ne može da se stara o detetu? Ta misao je držala zarobljenom u svojoj depresiji, i činila da se oseća kao da izlaza nema. Jedina nada za koju se hvatala je bilo to da će je, možda, izlečiti vreme. Problem je bio u tome što se činilo da vreme baš i ne uspeva u tome...

„Je li vam Ejndžel već saopštila da sledeće nedelje dolazi u Italiju? I, ovoga puta ostaće bar dva meseca", reče Kal, vraćajući se u trpezariju. Zagrlio je.

„To su sjajne vesti!", odgovori Frenk. „Vas dvoje ste previše bili razdvojeni u poslednje vreme, a to opterećuje brak." Nasmešio se Ejndžel, očigledno očekujući da mu saopšti koliko je srećna.

Bila joj je potrebna sva njena snaga da se osmehne i odgovori, „Da, to će biti baš dobro, zar ne?" A onda, pošto više nije mogla da trpi pretvaranje, dodala je: „Zapravo, ako vam ne smeta, idem gore da počnem da se pakujem. Ništa ne uspem da uradim kada smo Hani i ja same."

„Dobra ideja, bebi, a ja ću smesta rezervisati karte", odgovori Kal, poljubivši je.

Na spratu, Ejndžel je otvorila svoj garderober i zurila u odeću kao da ništa ne vidi, pokušavajući da odluči šta da ponese. Ali čak i ovaj zadatak je bio previše za nju i ona oseti kako joj se oči pune suzama. Kako će uspeti da se snađe u Italiji? I šta se to dešava sa njenim brakom? U jednom trenutku, Kal je divan prema njoj, a sledećeg je već hladan, što to je samo pojačavalo njen osećaj nesigurnosti.

Trgla se kada se začulo tiho kucanje na vratima. Bila je to Džema. „Zdravo, treba ti pomoć?", upitala je, ulazeći pomalo nesigurno.

Ejndžel klimnu i reče: „Stvarno, stvarno mi je žao što sam bila gruba, Džema. Nisam tako mislila."

„U redu je", odgovori Džema.

„Mislim da sam samo premorena, toliko se napeto osećam u ovom trenutku", nastavila je Ejndžel.

Džema se osmehnula svojoj prijateljici. „Sigurna sam da su takve sve nove mamice. Desile su ti se ogromne promene u životu – rodila si bebu, prestala da radiš, udala si se i Kal je bio odsutan. A znam da sam i ja bila pomalo grozna..." Džemin glas je zadrhtao.

„Nisi, ni najmanje!", uzviknu Ejndžel. „Znam kako ti je bilo teško da me gledaš sa Hani."

„Ne, nije mi to teško", uveravala je Džema. „Ja sam srećna zbog tebe, Ejndžel. Hani je predivna... toliko si srećna."

„Da", tužno odgovori Ejndžel, „toliko sam srećna, zar ne?" A ipak, ono što je stvarno želela da kaže bilo je: *Ako sam toliko srećna, zašto se osećam tako loše?* Ali kada je pogledala prijateljicu, shvatila je da je ovo nešto što neće moći da joj kaže. A ako ne može da kaže Džemi, kome će moći?

„Nemoj da budeš nervozna zbog odlaska u Italiju", nastavila je Džema, sređujući hrpu odeće koju je Ejndžel bacila na krevet. „Mislim da ćeš se super provesti. A i nije tako daleko – doći ćemo da vas vidimo, a i ti možeš da skokneš ovamo."

Ejndžel se namršti. „Da budem iskrena, brinem zbog Kala. U poslednje vreme drži se na distanci od mene. Znam da je to zato što toliko brine da li će ga pozvati u tim, ali ponekad prosto ne želi da mi dopusti da mu se približim. Džez tu stranu njegove ličnost naziva ledeni tip."

„To ti je Kal, znaš?", odgovori Džema saosećajno. „Gospodin Komplikovani. Ali, ti ga zato i voliš, zar ne?"

„Valjda", uzdahnu Ejndžel. Zatim, želeći bar malo olakšanja, uzela je zelenu svilenu haljinu-tuniku i upitala: „Je li ovo dovoljno fensi za Italiju?"

Džema podiže palčeve uvis, a zatim reče kao da je kinji: „Moraćeš malo da poboljšaš svoj izgled. Možeš li da zamisliš koliko su elegantne Italijanke?" Džemine oči sijale su na tu pomisao – ona je bila potpuni zavisnik od mode.

„Nikako se neću uklopiti, zar ne?", turobno reče Ejndžel.

„Bićeš ti dobro." Džema je sleganjem ramenima odbacila brige svoje prijateljice. „Obožavaće te. Uostalom, to će ti biti dobar trening pred

Svetsko prvenstvo u fudbalu gde ćeš biti sa svim onim suprugama – manekenkama, dvadeset četiri sata sedam dana u nedelji."

Ejndžel ponovo napravi grimasu. „Ako Kal bude u timu, Džema. Možeš li da zamisliš koliko će ga slomiti ako ne bude?"

„Sigurna sam da će biti", odgovori Džema. „Dobro igra ove sezone, zar ne?"

„Stvarno se iskreno nadam", uzdahnu Ejndžel. „Čak ću podneti i da me zovu sponzoruša ako ga pozovu." Iako su je u novinama nazivali raznim imenima, ona sama nipošto sebe nije videla tako. Što se nje tiče, ona je model i ima sopstvenu karijeru i sopstveni novac. Nije se oslanjala na Kala da je finansijski potpomaže. I mada je Ejndžel, kao i svaka žena, volela šoping, ona nije bila zavisna od firmiranih stvari – volela je da kupuje u *Topšopu* kao i u *Pradi*. Pošteno rečeno, nije je bilo briga da li ima ili nema obaveznu torbicu poznatog brenda za svaku sezonu.

„Znaš li da li Simon ide?", upita Džema. Podigla je još jednu haljinu i promatrala je kritično pre nego što je odbacila.

Simon je bila Kalova bivša devojka; ostavio ju je da bi bio sa Ejndžel. Simon je bila slomljena zbog tog raskida i pretvorila se u psihokučku prema njemu, opsedajući ga telefonskim pozivima, SMS porukama i imejlovima, tako da su na kraju ona i Kal morali da promene broj. Čak je bacila belu farbu po njegovom dragocenom *bentliju*. Da su imali zeca za kućnog ljubimca, Ejndžel bi se ozbiljno zabrinula... Ali baš kad je Kal rešio da ode u policiju, Simon je iznenada prestala da ga proganja, očigledno shvatajući da ako se pročuje kako se ponaša, nikada više neće moći da upeca fudbalera. Simon i Kal su postigli dogovor da ona više nikada neće kontaktirati s njim, a on, u zamenu, neće pričati kakva je bila kučka. I to se Simon isplatilo. Nedavno je počela da se zabavlja sa Džejmijem Džordanom, igračem Arsenala. Nije bio ništa posebno što se tiče izgleda – „običan" bi bilo najblaže rečeno – ali bio je pun kao brod i mogao je da izdržava Simon na način koji je ona smatrala primerenim.

Ejndžel slegnu ramenima. „Ako Džejmi uđe u reprezentaciju, naravno da će i ona doći."

„Nemoj da brineš zbog nje, Ejndžel. Svi će je mrzeti, toliko je pakosna!"

„Nažalost, ona je prijateljica Gabrijele Karter." Gabrijela je uskočila na mesto Viktorije Bekam, kao nova kraljica slavnih supruga fudbalera. Gabrijelin suprug, Konor, bio je kapiten engleske reprezentacije.

„Pa šta, biće tamo mnogo drugih devojaka sa kojima možeš da razgovaraš“, reče Džema, pokušavajući da oraspoloži prijateljicu.

Ejndžel se nekako osmehnu. Jedna od retkih dobrih stvari kada ste u takvoj depresiji jeste to što vas zapravo boli dupe za sve njih; ništa što bi oni mogli da kažu neće učiniti da se ona oseti išta lošije nego što se oseća upravo sada.

„Kal će paziti na tebe“, uveravala je Džema. „Znam koliko je zadovoljan što ti i Hani letite u Italiju. Kladim se da ćete se sjajno provesti. I možda će on moći, kada budeš tamo, više da ti se otvori.“

„Iskreno se nadam“, odgovori Ejndžel i okrenu se da Džema ne vidi tugu na njenom licu.

Poglavlje 2
Bluz na italijanski način

„Pa, Ejndžel, kako ti se dopada Italija?“

Ejndžel se štrecnu u sebi na pitanje koje joj je uputila Flavija, neverovatno lepa i elegantna supruga Enca, jednog od Kalovih saigrača.

„Divno je, mada mi pomalo nedostaje kuća“, odgovori Ejndžel. U najmanju ruku! Bila je u Italiji već dve nedelje i bila je potpuno nesrećna. Činilo se da se njena depresija ovde pogoršala. Uprkos tome što je Kal rekao da će joj pomoći da se prilagodi i da će provoditi dovoljno vremena sa njom, on je trenirao više nego ikad i jedva da ga je i viđala. Kada su bili zajedno, izgledao je odsutan i svaki put kada bi ga Ejndžel upitala kako je, rekao bi da je dobro ili bi promenio temu.

Zaposlio je dadilju, tako da je Ejndžel ponovo imala malo vremena za sebe – išla je na jahanje i u teretanu. Ali videći kako Lusi, nova dadilja, lako komunicira sa Hani i koliko je beba voli, samo je doprinelo da Ejndžel, na bolan način, shvati koliko nedostataka ima kao majka. Osećala je da ne može Kalu da se poveri oko toga da ne ume da uspostavi vezu sa svojom ćerkom.

„Pa“, nastavljala je Flavija na svom skoro savršenom engleskom jeziku, „moraćeš malo da izlaziš sa ostalim suprugama – idemo na ručak bar jednom nedeljno i idemo zajedno u šoping, u zavisnosti od rasporeda i posla koji imamo.“

Ejndžel oseti kako joj raspoloženje potonu još niže na tu pomisao. Ručak i šoping? Osećala je kako se pretvara u jednu od *Očajnih domaćica*.